

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÉ & Co., uitgever en
eigenaar van dit blad, groot Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. „
Een blad afzonderlijk 15 centiemen.
Aankondigingen 15 centiemen per
drukregel.

TONGEREN, DEN 3 AUGUSTUS.

Kiezingen.

Het is ten onrechte dat men aangekondigd heeft dat de kiezingen voor de benoeming van drie leden van den raad in den loop der aanstaande week zullen plaats hebben. Onze liberale bollen zijn zoo vol schrik voor den uitslag der stemming dat zij alles in het werk stellen om de nieuwe kiezing te beletten.

Eerst hebben zij bij de bestendige deputatie aangedrongen om de balloteering van den 1° juli te doen goedkeuren. De deputatie heeft alle vlegelarijen die bij die stemming gebeurd zijn onderzocht, zij heeft de balloteering vernietigd en eene nieuwe stemming bevolen.

Maar dat maakte de rekening van onze liberalen niet.

De slechte middelen die zij bij de eerste kiezing in het werk hebben gesteld, hebben wel eens kunnen lukken, maar de uitslag van den 1° juli heeft de oogen aan de tongersche kiezers geopend. De burgers van Tongeren zijn niet van zin zich tweemaal in de val te laten vangen, en, moest de kiezing herbeginnen dan zou de uitslag heel anders zijn.

Dat weten de liberalen zoo goed als wij. Daarom hebben zij het op de zenuwen gegrepen toen de deputatie beslist had dat de balloteering op nieuw moest beginnen. Daarom ook hebben zij hunnen toevlucht genomen tot den Koning om de beslissing der bestendige deputatie te doen breken.

Wat zal daar nu van komen?

Dat is heel eenvoudig.

Te Brussel zal men beslissen wat men bestelt heeft te Hasselt en de Kiezers van Tongeren zullen in den loop der maand augustus op nieuw bijeen geroepen worden om drie leden van den gemeente raad te benoemen.

Wij vragen deze nieuwe stemming omdat wij de geestgesteltenis der Tongeren kennen; maar onze liberale tegenstrevers doen al wat zij kunnen om de nieuwe kiezing te vermijden. Waarom? omdat zij weten dat de kiezers hen gaan veroordeelen.

De schoolpenning.

Over eenige weken is bij de liberalerij een splinternieuw gedacht ontstaan, namelijk het vormen van den liberalen « Schoolpenning ».

Volgens dit ontwerp zouden er in het liberale kamp inschrijvingen tot stand gebracht

worden en ten slotte der rekening zouden onze tegenstrevers, die tot hertoe geene lagere, middelbare of hooge scholen ingericht hebben dan met de oorden der schatplichtigen hunne onderwijsgestichten op hunne eigen kosten en geheel en gansch naar hunnen zin tot stand brengen.

Dat was een subliem gedacht. Maar eilaas, tusschen het opvatten van een gedacht en de verwezenlijking bestaat er een zeer groote afstand.

..

Wat wij van eerst af voorzagen is reeds voorgevallen. — Ziehier wat wij in een dagblad lezen over het onthaal dat den « Schoolpenning » ten deele gevallen is :

Al misgevalen ! Al mislukt ! De Schoolpenning, die aan de liberalerij scholen en onderwijzers ging verschaffen, die haar zou toelaten de subsidiën van den Staat, van de provinciën en van de gemeenten te laten varen, de Schoolpenning gaat niemendalle of ten minsten zeer weinig verrichten. Hij gelijkt grootendeels aan den berg die in 't kraambek moest komen en van eene muus beviel.

Wij zijn het niet die het zeggen, het zijn de liberale gazeteten die ronduit verklaren dat er geen zins kweslie kan zijn van gemelde subsidiën te laten varen, en met angst bevragen, vragen ze wat er van het onderwijs geworden zou indien de liberalen, even als de katholieken, geld moesten geven om het te houden staan : « Hoe groot de iever der liberalen zijn moge, zegt de *Indépendance*, » hij zal tangen tijd niet meer betekenen » dan een druppel water in de zee. »

Zoodat de liberaters machteloos zijn om een onderwijzer op hunne kosten te stichten ! Zoo dat ze, verre van de katholieken te kunnen evenaren, gedwongen zijn van te blijven bedelen ! Kostbare bekentenis, die wij niet verwachtten van eene partij welke zoo vele pretentien heeft en onder andere degene van België te overheerschen.

..

De katholieken voeren eene andere taal : Wij, zeggen ze, hebben onze scholen, die wij betalen met ons geld, uit onzen zak en niet uit de Staatskas gehaald. Wij vragen geen centiem aan het gouvernement, aan de provincie of aan de gemeente, voor onze bijzondere scholen ; want wij hebben vertrouwen in de uitwerksels der vrijheid van onderwijs. De vrijheid van onderwijs, dat is de nachtmerrie der liberaters : zij maakt hen verlegen,

en zij die beweeren de vrijheid in alles en voor allen te beminnen, durven ze niet beoefenen.

Overigens, hun schoolpenning zal smelten gelijk de sneeuw voor de zon : tot nu toe hebben ze maar 22,000 fr., 't is te zeggen, eene som die niet voldoende is om eene geringe school gedurende een jaar te onderhouden. « De liberalen zijn gierigaards, *wrekpotten*, » schreef onlangs een hunner gazeteten, na dat de fanatieke Laurent bekend had dat men gemakkelijker 100,000 fr. krijgt bij de katholieken dan 100 fr. bij de liberalen.

Onze tegenstrevers zullen komen deze verwijtingen nu bevestigen.

't Is zeker om te lachen ?

De liberalen gebaren nog altijd te gelooven dat de *gemeentekiezing eenen zwaren schok aan het katholiek ministerie toegebracht heeft*, dat, zeggen zij, *wankelend en zwak is*.

Zouden die *vertichte* mannen dan geen oogen hebben om te zien ?

Het ministerie heeft eene ontzaggelijke meerderheid in de Kamers, eene meerderheid gelijk de Kamers nooit gehad hebben ; zes op negen provinciën hebben een katholiek provinciaal bestuur gekozen ; de katholieke partij heeft grooten vooruitgang gedaan in 24 steden alleenlijk verloren in 7. — Van waar zou dus die zware schok gekomen zijn ?

't Is wel de liberale partij die eenen *zwaren schok* gekregen heeft en die schok is zelfs zoo zwaar geweest, dat hare mannen bij hoopen op het slagveld gebleven zijn !

Eene vreedzame protestatie.

Verleden zondag hebben de burgers van Gent aan de vervolgd onschuld, aan Broeder Martial, en met hem aan heel het godsdienstig vrij onderwijs, eene treffende betooging gebracht. Mannen uit alle standen der maatschappij hebben zich met vijf muziekmaatschappijen aan het hoofd naar het gesticht van den H. Amandus begeven, alwaar de vrijgesproken onschuldige door den duizendvoudig herhaalden kreet : *Leve Broeder Martial !* werd begroet. Daar stonden twee onschuldige vervolgd namelijk Broeder Martial en den heer F. Dullaert naast elkander en ontvingen de schitterende bewijzen van sympathie van alle oprecht katholieke Gentenaars. Meer dan twee duizend personen waren op de schoone speelplaats van St-Amands gesticht vereenigd

niet voor Hendrik den Achsten van Engeland. Op, snel bij onzen toorn ! Wij zijn niet ziek. Wij denken nog lang niet aan sterren. Wij denken aan de jeugdige liefde ! De gedachte laat het bloed weder zoo vurig door onze aderen vliegen als voor dertig jaren !

II.

Een uur later rijdt eene kleine troep gewapende door het bladerloos St-Jamespark. Niet ver van het St-Jamespaleis bewoont Anna Askew een klein, net versierd landhuis. Zij is thans nauwelijks zes-en-twintig jaren oud en was zeer jong met den streng katholieken lord Kyne gehuwd. Het vershil hunner godsdienstige inzichten scheidde de echtgenooten spoedig. Anna nam haar meisjesnaam weder aan.

Voor dit huis hield de ruiterbende stil. 't Is alles donker en rustig. Op het luide roepen : « In naam des konings ! » verschijnt een grijs dienaar, sidderend zeggende dat zijne meesteres bij de koningin is.

— Op, naar St-James — daar vindt gij uwe ketterinnen samen, Mylord kanselier en mijn heer grootink wissite-meester van Winchester ! klinkt de krijschende stem van een ruiters met gesloten vizier, zoodat de oude bediende het bloed in de aderen stolt en de fakkel zijne bevedende hand ontralt.

— Oh, God ! het was de bloedige koning, zegt hij. Mijn God, erbarm u over mijne arme lady !

Slechts enkele lichten schemeren van uit St-Jamespaleis door de met nevel bedekte boomen. 't Is een statig steenen slot, door koning Hendrik VIII gebouwd naar de smaakvolle plannen van kardinaal Wolsey. Wolsey had veel schoonheidszin, voor bouwkunst en had bij den koning den smaak voor bouwen weten op te wekken. Aan geld ontbrak het nooit ; dat leverden de uitgeplunderde goederen van de honderden arme godsdienststoffers.

In het prachtige St-Jamespaleis, gewoonlijk koningshousse genoemd, heeft koningin Katharina haar verblijf. Sinds koning Hendrik hare verwekende schoonheid moede geworden was, wees bij haar deze gouden kooi tot verblijf aan en bleef zelf te Whitehall.

In een schemerig vertrek van St-James, — het donkere roode fluweelen tapijt zalgt het licht der beide armlichten bijna geheel in — vinden wij twee vrouwen. De eene zit in een met goudbestikten armstoel, welke hooge leuning door een koningskroon is versierd. De eele koningsgestalte met de schoone, licht verbleekte trekken, laat nog altijd vermoeden, dat het oog van Hendrik VIII eens op haar moest vallen, dat hij het koninklijk purper om de schouders der dochter van den ridder Parr, van de weduwe van lord Latimer, legde, om ze de zijne te noemen. Voor de koningin knielt op eene lage tabouret een jong meisje. Zij is interdaad roerend schoon, de jonge zes-en-twintigjarige Anna Askew, in het zwart fluweelen kleed, met de rijke losgebonden, goudblonde lokken, die om het ziele doodsbleke gezicht met de groote, lichtblauwe, teedere oogen, krullen, terwijl ze de witte handen smeekend gevouwen naar de koningin opeeft.

— Wees kalm, kind, ik weet wel dat gij onschuldig zijt, dat gij den koning nooit terugooning geeft u nader te treden. Ik weet wel dat dit bij koning Hendrik van Engeland niet eens noodig is. Hij zijt eene nieuwe, schoone frisch ontloken bloem, en met snelle hand werpt hij de, zoo spoedig aan zijne borst verwekte, in het stof, ja, vertreedt ze zelfs met den voet. En dat dit ook eens mijn lot zal zijn Anna, dat had ik moeten weten. O, hoe schoon Englands kroon op deze lokken zal staan !

— Nooit, nooit koning ! liever den dood !

— Kind, dat dacht, dat zeide ik ook eenmaal, toen het bloed van Katharina Howard nog zoo frisch rood op deze kroon gloeide, en toch zette

om plichtig tegen den laster, den Broeders der Christelijke Leering aangedaan, te protesteeren. Zoo behandelde de katholieken een ten onrecht beschuldigde, terwijl de doktrinairen en hunne vuile gazeteten hem ook nog na zijne vrijspraak, met hunnen laster willen treffen.

Het doelwit der Internationale.

In een schrift, onlangs door de *Internationale* in de Fransche gemeenten verspreid, staat er onder andere te lezen :

«... Al wie de algemeene plaag van het » kerkelijk bestuur wil genezen, die moet » God van kant zetten. Gelijkt alle meester » schap van klas onrecht is in zich, zoo is » alle middel welke de arbeidersstand kan » gebruiken om vrij te geraken, ook recht » en eerlijk in zich.

» Wie den algemeenen geeselen van het » rechterlijk bestier vernielen wil, die moet » het eigendomsrecht vernielen. De laatste » priester en de laatste advocaat moeten » worden begraven met den laatsten prins » en den laatsten burger. »

Te veel politiek.

De liberalen zijn er in gelukt de politieke twisten in de kleinste steden ja zelfs in de meeste dorpen te doen doordringen. Ten ajle tijden zijn de katholieken mannen van vrede en eendracht geweest. Doch de liberalerij heeft aan de vreedzaamste lieden den oorlog verklaard ; zij heeft onder anderen het katholiek onderwijs zoeken uit te roeien en het katholiek kerkhof te ontheiligen, hetgeen voor onvermijdelijk gevolg gehad heeft den tegenstand der katholieken op te hitsen en den partijgeest aan te vuren.

De *Paix*, het weekblad van M. Coomans bevat des aangaande eenige merkwaardige bemerkings :

Ik ben verbaasd, onze boeren de dwaasheid der stedelingen te zien volgen, en drift op te vatten voor mannen en quëstien, met welke zij, als ze beter bedacht waren, zich niet bezig zouden houden. Laat mij u aanstands verklaren, dat de overweldiging van hetgeen men de politieke belangen noemt, op den grond der gemeentebelangen reeds overgrote schade heeft veroorzaakt, en er nog grotere dreigt voort te brengen. Niet alleen verdeelen zich de familieën, maar de vrienden geraken in oneenigheid en het leven wordt volstrekt onaangenaam in de kleine plaatsen ; niet alleen ontstellen zich de hersenen, maar de harten worden verbitterd en de zedeleer ver-

ik haar na twee jaren mij op het hoofd Ik rilde en sidderde bij de aaraking van den gouden, met bloed bevleekte diadeem, maar ik wierp hem toch niet van mij weg. Kind, ook gij zult eens, misschien reeds morgen, ervaren ; welk eene koningskroon uitstraalt, wanneer hetzelfde zwaard, dat ze van Anna Boleyn's en Katharina Howard's schoone hoofden sloeg, ze ook u voor de voeten laat vallen. Dan kleeft er wel een weinig bloed van Katharina Parr daaraan...

— Stil, koningin, om Godswil, stil ! Dus kent ge Anna Askew nog niet ?

Als dromend gaat de koningin met zachte, vermoeide, eenontogene stem voort :

— Het was een wonderschoone meidag, sionderdags voor Sinten. 't Is nog geen vijftien jaren geleden. Toen werd de schoone Anna Boleyn in eene prachtig versierde bark, onder het jubelend geruisch, der muziek, onder den vreugdedonier der kanons uit den Tower, door den lord mayor en zijn gevolg in feestelijken optocht van Greenwich afgehaald en in den Tower als Engeland's koningin binnengeleid. Des zaterdags avond daaropvolgende hield zij haren vroolijken intocht door de City naar Westminster. Ter eere van dien dag had de galante, verliefde koning achttien ridders van de Bathorde geslagen. In de blinkende prachtbunner orde reden zij de nieuwe koningin ter zijde, die in den vollen glans harer jeugdige schoonheid en van haar lachend trotsch geluk, op eenen door witte paarden getrokken trouw zat. De barons der rijf hovens hielden boven haar stralend hoofd een baldakijn. Ik zag den schitterenden stoet van uit een venster en ik dacht aan Katharina van Arragon, die men verstootten, onteerd, weer tot prinses-weduwe had gemaakt, als hadde haar vier-en-twintigjarige echt met den koning in 't geheel niet bestaan, wier dochter door den koninklijken vader zelfs haar eerlijken naam was ontnomen, en 't ging mij door 't hart als een dolksteek !

KONING BLAUWBAARD.

HISTORISCHE SCHEFS,
NAAR HET HOOGDUITSCH.

(Vervolg.)

— De koningin en Anna Askew zijne teedere vriendinnen en ketterinnen, — valt Gardiner op zachten, zalvende toon in. Zij beiden verbergen 't niet, dat zij 't geloof van den vermetelen duitsehen monnik deelen, die zij geschreeft : *Contra Henricum regem M. Lutherus*, in de wereld slingerde !

— Reden genoeg, om der koningin een proces aan te doen ; maar bij zulk eene wegslepende kleine ketterin als Anna Askew, zijn wij geneigd, onze koninklijke genade te gebruiken ? Dreigt haar slechts een weinig met de pijnbank en den brandstapel, en het trotsche duifje trekt de vleugels in en verbergt zich met blijde haast onder het koninklijke barmhertig ! Ja, Mylords, wij kennen de vrouwen !

De kanselier trekt de schouders op.

— Anna Askew, sire, zou eene uitzondering kunnen maken. Ik heb twee uren met haar over godsdienstige zaken gedisputeerd. Zij loochende onder ander het dogma der tegenwoordigheid van Kristus in het heilig Avondmaal.

— Dat is openlijke ketterij, zij moet branden ! ijverde Gardiner.

— Branden, in liefde voor haren koning, riep de koning. Vergeet niet, dat wij in Engeland het eenige hoofd der kerk zijn en branden laten, wanneer het ons behaagt. En nu Mylord Whriotesely, rust spoedig een troepje gewapende mannen voor ons uit : wij hebben lust, nog heden avond op de duivenjacht te gaan.

— Sire, bij dezen kouden nevel, bij uwe koorts, onmogelijk !

— Onmogelijk, Mylords ? Dat woord bestaat